

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Paul nábytek, s.r.o.**, se sídlem Holečkova 103/31, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22.4.2016, č.j. 18039/16/5100-41459-711438,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2016, č.j. 18039/16/5100-41459-711438.

I. Podstata věci

Dne 22.4.2016 vydal žalovaný dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní žalobce s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí, a to z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Ústecký kraj. Vyhověl tak podnětu Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 29.10.2015, který byl odůvodněn zejména tím, že sídlo žalobce je umístěno na adrese, která je správcí daně známa jako tzv. virtuální adresa, svoji podnikatelskou činnost žalobce vykonává ve svých sedmi provozovnách, uložení účetnictví žalobce se nachází v územní působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj a jednatelé žalobce mají trvalý pobyt v územní působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce neshledává jakékoliv legitimní důvody pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní a nesouhlasí s ní, jelikož v ní nespatřuje výhodu pro žádnou ze stran. Žalobce namítá, že na adrese sídla je žalobce řádně a viditelně označen, má řádně uzavřenou smlouvu o podnájmu nebytových prostor ze dne 16.1.2008 (dále jen „podnájemní smlouva“), ve svém sídle přebírá veškerou poštu a je v něm kontaktní prostřednictvím přítomné osoby zajišťující pro žalobce styk s veřejností. Žalobce dále uvádí, že v Praze sídlí vedení společnosti, v sídle je vykonávána obchodní činnost a jsou zde přijímána obchodní rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že mu nemůže být na újmu, zvolil-li své sídlo v místě, kde jsou zapsána sídla i jiných společností, neboť má právo si zvolit sídlo libovolně, přičemž jej zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), ani zákon č. 90/2012 Sb., zákon o obchodních korporacích, v tomto směru nijak neomezuje.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje předmětné rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí. Dle názoru žalovaného skutečnosti zjištěné v průběhu řízení o delegaci místní příslušnosti osvědčují účelnost provedené delegace.

Žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V nyní posuzované věci se jedná o otázku místní příslušnosti ke správě daní. Platí, že místní příslušnost správce daně je odvozena od bydliště, sídla, provozovny, adresy nemovitosti apod. daňového subjektu tak, jak je upraveno zejména v § 13 až 15 daňového řádu. V jednotlivých případech, kde to specifické požadavky řádné a efektivní správy daní vyžadují, však lze tato pravidla prolomit a určit, že správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykoná jiný správce daně než ten, kterého označil zákon. Tuto výjimku z obecné příslušnosti ke správě daní však lze uplatnit pouze zákonem stanoveným způsobem a v zákonem stanovených případech.

Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližší společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2017, sp. zn. 4 Afs 32/2017, „[p]ro případy delegace dle § 18 odst. 1 daňového řádu je rozhodná účelnost nebo potřeba mimořádných odborných znalostí. Jedná se o alternativní kritéria, kdy jedno z nich může v žádosti, resp. podnětu k delegaci, uvádět jak daňový subjekt, tak i správce daně. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, při posuzování účelnosti delegace místní příslušnosti je potřeba brát v úvahu základní zásady správy daní, vyjádřené v části první, hlavě II daňového řádu, zejména zásadu přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti, klientského přístupu, hospodárnosti a efektivity, a to právě tehdy, je-li řízení zahájeno ex officio. Delegace ve vztahu k účelnosti správy daní představuje kombinaci důvodů a zjištění, ze kterých je patrné, že realizace správy daní bude účelnější a efektivnější u správce daně, na kterého má být výkon správy daní delegován. Je třeba zkoumat nejen formální zápis v obchodním rejstříku, ale primárně i skutečný obsah činnosti vykonávané daňovým subjektem“.

Žalobce v žalobě předně namítá, že se na adrese sídla žalobce nachází jeho vedení, v sídle je vykonávána obchodní činnost a jsou zde přijímána obchodní rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 17.8.2015 provedl správce daně místní šetření v místě sídla žalobce na adrese Holečkova 103/31, Praha, o čemž v souladu s § 63 daňového řádu vyhotovil úřední záznam č.j. 5709142/15/2005-61564-110019. Z tohoto úředního záznamu se podává, že žalobce není na budově označen. Uvnitř objektu je umístěna recepce s obsluhou. Označení žalobce se nacházelo toliko na poštovní schránce umístěné uvnitř recepce, přičemž na stejné schránce se nacházelo označení dalších jedenácti společností. Součástí správního spisu je i kopie podnájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností BEKRON, s.r.o. Předmětem podnájemní smlouvy je podnájem kancelářských prostor umístěných na adrese sídla žalobce, přičemž předmětné prostory se žalobci pronajímají „*pouze k zajištění sídla obchodní společnosti*“ a jak je uvedeno dále v podnájemní smlouvě, „*[p]odnájemce nemá na základě této smlouvy právo samostatného využití výše uvedených kancelářských prostor*“. V bodech 4.1. a 4.2. podnájemní smlouvy se žalobce zavázal, že si za účelem přijímání poštovních zásilek zřídí u České pošty, s.p. službu dosílky, na jejímž základě budou zásilky adresované do sídla žalobce doručovány na jinou adresu, než je adresa sídla, přičemž žalobce je povinen mít tuto službu zřízenou po celou dobu trvání podnájmu. Nadto je v podnájemní smlouvě ve zmíněných bodech uvedeno, že „*[a]dresa sídla obchodní společnosti neslouží jako korespondenční či zasílatelská adresa*.“

Ze shora uvedeného je zřejmé, že se na adrese Holečkova 103/31, Praha, nachází toliko virtuální sídlo žalobce. To plyne především z předmětu a účelu podnájemní smlouvy, ze které jednoznačně vyplývá, že žalobce si podnájal pouze umístění virtuálního sídla na „pražské adrese“; místní šetření potvrdilo, neboť v budově nemá žalobce žádnou kancelář ani zaměstnance. Nadto žalobce svá tvrzení, že na pražské adrese sídlí vedení společnosti, je zde vykonávána obchodní činnost a jsou zde přijímána obchodní rozhodnutí, nikterak nedoložil a tato svá tvrzení, kterým nic ze spisového materiálu nenasvědčuje, ponechal toliko v obecné rovině. Skutečnost, že žalobce má uveden název společnosti a identifikační číslo na jedné z poštovních schránek umístěných uvnitř recepce, nijak nedokládá, že se na adrese sídla jakákoli činnost žalobce odehrává. Tvrzení žalobce, že si ve svém sídle přebírá veškerou poštu, jsou navíc v rozporu s podnájemní smlouvou i s fotografií, která je přílohou úředního záznamu o místním šetření v sídle žalobce, ze které je patrné, že na poštovní schránce je vedle názvu žalobce vyznačena i „DOSÍLKA“, což potvrzuje „přesměrování“ pošty žalobce z adresy sídla na jinou adresu, jak je stanoveno v podnájemní smlouvě. Ze správního spisu se dále podává, že ani na internetových stránkách žalobce (www.nabytekpaulsro.cz) není, kromě obchodních podmínek, adresa pražského sídla nikde zmíněna, a to ani v rozsáhlé sekci kontaktů.

V souladu se závěry, ke kterým zdejší soud dospěl v rámci své předchozí rozhodovací činnosti (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17.8.2016, sp. zn. 62 Af 60/2015, ze dne 1.2.2017, sp. zn. 62 Af 69/2015, ze dne 11.7.2016, sp. zn. 30 Af 44/2014, a ze dne 7.10.2016, sp. zn. 30 Af 32/2015, všechny dostupné na

www.nssoud.cz), je při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle § 18 odst. 1 daňového řádu podstatné místo reálného každodenního chodu daňového subjektu (nikoli to, aby se v tomto místě uskutečňovala veškerá činnost, ale činnost stěžejní).

V posuzovaném případě, jak žalobce sám uvádí, je jeho hlavní činností maloobchod s nábytkem a ostatním sortimentem, který se uskutečňuje prostřednictvím sedmi provozoven žalobce zapsaných v živnostenském rejstříku (stav k době vydání napadeného rozhodnutí), a to na adresách 5. května 2899, Louny (Ústecký kraj), Tyršova, Trmice (Ústecký kraj), Arménská, Kladno (Středočeský kraj), Srbská 477, Teplice (Ústecký kraj), Seifertova 12/16, Bílina (Ústecký kraj), Libušiny 2154, Teplice (Ústecký kraj) a Obchodní zóna 268, Otvice (Ústecký kraj).

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že každodenní ekonomická činnost žalobce se neuskutečňuje v pražském sídle, nýbrž právě v popsanych provozovnách. Smyslem institutu delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňovému subjektu s menšími náklady a efektivněji. V nyní posuzovaném případě je přitom nesporné, že sídlo žalobce zapsané ve veřejném rejstříku se sice nachází v Praze, avšak provozovny, v nichž probíhá reálná ekonomická činnost žalobce (tj. maloobchod s nábytkem a dalším sortimentem), se nacházejí v Ústeckém kraji, jedna pak v kraji Středočeském. Právě místo reálného každodenního chodu daňového subjektu je při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní podstatné. Je totiž žádoucí a účelné, aby správu daní prováděl právě ten finanční úřad, v jehož obvodu je tato činnost vykonávána. Na základě těchto závěrů považuje zdejší soud v posuzované věci kritérium účelnosti pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na Finanční úřad pro Ústecký kraj za naplněné.

Delegací místní příslušnosti není zároveň nikterak omezen stávající způsob využívání pražského sídla žalobce, nejsou dotčeny aktivity žalobce co do výběru místa pro organizování schůzek s obchodními partnery, případný obchodní význam „pražské adresy“ pro žalobce není rovněž delegací nikterak devalvován. Žalobci tak nic nebrání v tom, aby si ponechal sídlo zapsané v obchodním rejstříku, a zachoval si tak před obchodními partnery prestiž, kterou zmiňuje v žalobě. Jeho právo na svobodné podnikání tedy nebylo nijak dotčeno. Z hlediska hospodárného fungování a výkonu daňové správy je však zásadní, aby „daňové sídlo“ žalobce představovalo místo, kde se uskutečňuje stěžejní ekonomická činnost žalobce a kde tak může docházet k bezprostřednímu kontaktu správce daně s daňovým subjektem a k ověřování skutečností při výkonu podnikatelské činnosti žalobce. Je totiž pravděpodobné, že místní šetření či daňovou kontrolu, které mohou vést ke správnému vyměření daňové povinnosti, nebude možné účelně provést v místě sídla žalobce, kde se nenacházejí

žádní jeho zaměstnanci, provoz ani listiny. Zdejší soud tak ze shora uvedených důvodů nepovažuje ani tyto žalobní námitky za důvodné.

Žalobce v žalobě dále uvádí, že z protokolu pořízeného dne 14.10.2015, č.j. 2072489/15/2514-00510-507936, o ústním jednání uskutečněném v sídle správce daně s oběma jednatelem žalobce závěry uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí nevyplývají. Žalobce poukazuje na skutečnost, že jeho účetnictví vede externí účetní, která sídlí ve Straškově, a tedy i pro ni je příznivější v případě potřeby účetní doklady předkládat v sídle žalobce. Žalobce dále uvádí, že informace obsažená v protokolu o ústním jednání týkající se umístění účetnictví v provozovně na adrese Libušina 2154, Teplice, je vytržena z kontextu, neboť tam je umístěno toliko aktuální účetnictví, avšak archiv starších dokladů je umístěn v samotné kanceláři v pražském sídle žalobce.

Podle tvrzení žalobce obsažených v žalobě tedy má být část účetnictví („aktuální účetnictví“) umístěna v provozovně na adrese Libušiny 2154, Teplice a zbývající část účetnictví („archivované účetnictví“) na adrese pražského sídla. Vedle těchto tvrzení žalobce argumentuje i skutečností, že jeho účetnictví je vedeno externí účetní se sídlem ve Straškově. Bez ohledu na nejasnosti plynoucí z tohoto žalobního tvrzení má umístění účetnictví při posouzení účelnosti delegace toliko podpůrný charakter. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.4.2016, sp. zn. 3 Af 27/2013, *„[v]zhledem k technickým možnostem komunikace (pošta, elektronická komunikace) je tak téměř nerozhodné, kde se nachází účetní dokumenty, protože jejich předání správci daně nečiní potíže způsobené vzdáleností mezi místem uložení dokumentů a sídlem správce daně. Naopak zcela výraznou překážkou je, pokud se k daňové kontrole a dalšímu šetření musí zástupce správce daně přemisťovat mimo svůj obvod působnosti. Na tom nic nemění ani skutečnost, že k daňovým kontrolám a vyhledávání doplňujících údajů dochází v menší intenzitě než k posuzování daňových dokumentů“*. Stejně tak skutečnost, že účetnictví žalobce je vedeno externí účetní sídlící ve Straškově (přestože se dle tvrzení téhož žalobce jeho účetnictví nachází zčásti v Teplicích a zčásti v Praze), na naplnění kritéria účelnosti delegace ničeho nemění, neboť účetní může žalobce změnit relativně snadno a rychle, nicméně změnu místa (míst), kde je uskutečňován jeho reálný každodenní chod, nebude možné provádět stejně snadno a často. Je tedy logické určit místní příslušnost správce daně nikoli s ohledem na umístění účetnictví, případně sídlo účetní, nýbrž podle provozoven žalobce, kde je vykonávána jeho skutečná ekonomická činnost. Umístění účetních dokladů a vedení účetnictví externí účetní se sídlem ve Straškově tak jako argument pro odmítnutí naplnění kritéria účelnosti delegace obstát nemůže.

Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že závěry učiněné žalovaným v napadeném rozhodnutí z protokolu o ústním jednání nevyplývají a že tvrzení jednatele žalobce v protokolu obsažená byla vytržena z kontextu. Z protokolu o ústním jednání totiž plyne, že na otázku správce daně, kdo vede žalobcovo účetnictví a kde je

účetnictví společně s dalšími dokumenty uloženo, jednatel žalobce odpověděl, že „[ú]četnictví je vedeno externí účetní paní B.. Veškerá dokumentace je uložena na provozovně v Teplicích, Libušina 2154“. Předmětný protokol o ústním jednání byl pořízen v souladu s § 60 a násl. daňového řádu a oba jednatelé žalobce ho bez výhrad podepsali. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto skutečnosti uvedl, aniž by je vytrhl z kontextu nebo jakkoliv jinak pozměnil. Zdejší soud tak ani tyto námitky nepovažuje za důvodné.

Žalobce v žalobě také namítá, že jeden z jeho jednatelů má trvalé bydliště jinde, než je uvedeno v obchodním rejstříku. Trvalé bydliště se nenachází v Bílině, nýbrž ve Slapech, tedy blíže Praze, kde je sídlo žalobce.

Jak vyplynulo z napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto skutečnost (trvalé bydliště jednatele v B.) uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko jako podpůrný argument (stěžejním byla realizace skutečné ekonomické činnosti v provozovnách žalobce a nikoli v jeho sídle). Nosným důvodem napadeného rozhodnutí tato skutečnost není. Nadto žalovaný postupoval, v souladu se zásadou materiální publicity (§ 121 občanského zákoníku), v dobré víře v pravdivost v obchodním rejstříku zapsaných skutečností a nelze mu klást k tíži, že žalobce neoznámil v rozporu s § 120 odst. 3 občanského zákoníku změnu zapsaných skutečností. Zdejší soud tak ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. března 2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu